

[Stetter.]

Jeg har den stik modsatte opfattelse. Vi bør tværtimod sørge for, at den fortsat er fradragsberettiget og selvstændigt fradragsberettiget. Med den beslutning, som er truffet, er opsparringsmulighederne blevet forringet, og det har været en ubehagelig overraskelse for mange skatteydere, ikke mindst naturligvis for de selvstændige næringsdrivende, som har følt sig forpligtet til at foretage en frivillig sikring.

Så har vi fra regeringens udvalg, indkomstskatteudvalget, Bruun Nielsen-udvalget, fået en foreløbig redegørelse vedrørende sanering af de fradrag, den enkelte kan foretage på sin selvangivelse, og flere af ordførerne har behandlet denne redegørelse. Her foreslår man jo, at 3.000 kr. fradraget og nogle fradrag skal erstattes med tilskud, og udvalget lader andre fradrag helt forsvinde og atter andre aftrappe over en årrække. Vi fraråder ministeren at følge udvalgets forslag af mange grunde. Jeg skal nævne nogle enkelte af dem.

For det første er der tale om temmelig store summer, som er blevet opsparet under 3.000 kr. ordningen. Ifølge det nævnte udvalgs redegørelse kan beløbet skønsmæssigt anslås til 1.400 mill. kr. alene for indkomståret 1975. Jeg ved godt, at hele beløbet ikke er opsparring, fordi der er andre udgifter inde under ordningen, men igennem årene er der med andre ord tale om meget store beløb, der således er neutraliseret. Og hvad vil ministeren og regeringen egentlig sætte i stedet for denne private kontante opsparring fra familierne? Det er jo blændværk at tro, at man kan investere i nye arbejdspladser, uden at der samtidig foregår en opsparring og helst en langsigtet opsparring som den, vi kender fra disse ordninger.

Jeg mener, diskontoforhøjelsen her i landet og i England og andre steder er udtryk for, at man har et opsparringsunderskud både i det private og i det offentlige afsnit af samfundet, og derfor er det højst ejendommeligt, at man tager så let på en ajourføring af denne regel, for det betyder jo, at vi ikke får en stigning i den private kontante opsparring fra familierne. Jeg ved godt, at diskontoforhøjelsen ikke alene vedrører dette spørgsmål; der er også tale om at søge at stoppe den eksport af udenlandsk valuta, der foregår.

For det andet er der jo det rent menneskeligt værdifulde, nemlig at den, der sparer op for i givet fald at kunne klare sig selv, demonstrerer en trang til selvstændighed. Denne trang

skal man ikke tage fra en befolkning. Det er farligt, hvis man lader staten påtage sig alt initiativ og alt ansvar.

Hr. Ømann og hr. Knud Jespersen siger nok så flot, at disse fradragsordninger er de første, der skal udslettes. Ja, på grund af politiske betragtninger, fordi de to ærede medlemmer har et ganske bestemt syn med hensyn til samfundets udvikling. Vi har det modsatte syn, og det beroliger mig meget, at både hr. Ømann og hr. Knud Jespersen har den holdning, de har, fordi vi har en forskellig opfattelse med hensyn til, hvordan samfundet skal udvikle sig.

For det tredje vil jeg også sige til ministeren, at hvis han forsøger at følge udvalgets forslag om tilskuds- og aftrappingsordninger, så løber han ind i nye administrative besværligheder. Det vil nok lette skatteadministrationen – naturligvis vil det det – men samtidig belaste andre administrationsområder tilsvarende.

Hr. Arne Bjerregaard nævner igen, at vi skal forenkle. Ja, det skal vi, vi skal forenkle skatte-lovgivningen her i landet, men jeg er ikke sikker på, at det lige præcis er indkomstskatte-lovgivningen. Jeg mener i virkeligheden, at vi på dette felt er ved at have en nogenlunde rimelig tilstand under forudsætning af, at flertallet her i tinget kan ophøre med evindelige ændringer på dette felt. Der er ikke tale om nogen principiel ændring ved at forhøje en beløbsgrænse, der er kun tale om at søge at sikre, at den bliver i overensstemmelse med prisudviklingen. Nej, dér, hvor tinget skal sætte ind, det er bl. a. med hensyn til selskabslovgivningen, det er med hensyn til de erhvervsøkonomiske skattelove, med hensyn til dødsboafgift og meget andet af lignende art, forsikringslovgivningen, det er jo dér, man skulle forenkle. Folk kan udmærket godt finde ud af den nuværende indkomstskattelovgivning. Der er ikke spor tvivl om, at med hensyn til fradragsene er man udmærket i stand til at klare de regler, som er givet.

Må jeg så endelig til sidst sige, at det konservative folkeparti i forbindelse med denne lovgivning om en forhøjelse af fradraget vil forsøge at vinde tilslutning i udvalget for, at personer, der lever i ægteskab, får hver sit fulde fradrag og dermed sidestilles med personer, der lever sammen papirløst. Den nugældende ordning er en diskrimination af ægteskabet, idet ægtepar tilsammen kun har ét fradrag, altså 1.500 kr. hver, medens personer, der lever papirløst sammen, har 3.000 kr. hver. Det er altså